

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Jana Passera, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **Policejní akademie České republiky v Praze**, se sídlem Lhotecká 559/7, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Doc. JUDr. F. V., Ph.D., zastoupen JUDr. Filipem Černým, advokátem se sídlem Slavíčkova 2, Praha 6, v řízení o kompetenční žalobě podle § 97 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Policejní akademie České republiky v Praze vydala dne 16. 9. 2014 pod čj. PA-03399/14 usnesení podle § 57 odst. 7 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o vysokých školách“), kterým zrušila I. Vysokoškolský diplom č. 340 ze dne 14. 6. 2004, jímž bylo F. V. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“), nar. X, bytem H. 302, Ch., osvědčeno řádné ukončení studia v magisterském studijním programu *Bezpečnostně právní studia N6806*, ve studijním oboru *Policejní management a kriminalistika 6806T011* na Policejní akademii České republiky v Praze, a získání akademického titulu „magistr“ (ve zkratce „Mgr.“ uváděné před jménem) a II. Vysvědčení o státní zkoušce jako přílohu k vysokoškolskému diplomu č. 340 ze dne 14. 6. 2004, kterým bylo F. V., nar. X, bytem H. 302, Ch., osvědčeno řádné vykonání státní zkoušky a obhajoby diplomové práce na Policejní akademii České republiky v Praze s tím, že III.

Účinky tohoto usnesení nastávají ode dne vydání zrušovaného vysokoškolského diplomu a vysvědčení o státní zkoušce, tedy od 14. 6. 2004.

[2] Z odůvodnění uvedeného usnesení především vyplývá, že rektor Policejní akademie České republiky v Praze vzal provedenými listinnými důkazy za bezpečně prokázané, že účastník řízení (nepočítaje úvod a závěr diplomové práce) doslovně opsal (zkopíroval) text kolektivní monografie z roku 2003 a toto zkopírované dílo vydal v roce 2004 jako svoji diplomovou práci. Tuto práci lze tak označit za plagiát a jednání účastníka řízení za nejhrubší případ porušení publikační etiky a autorského zákona. Přitom účastník řízení ke dni 1. 3. 2004 čestně prohlásil svým vlastnoručním podpisem, že diplomovou práci vypracoval samostatně, což ale nebylo pravdivé.

[3] Podle poučení o opravných prostředcích není proti tomuto usnesení rektora Policejní akademie České republiky v Praze odvolání přípustné.

[4] Výše uvedené usnesení bylo doručeno zástupci osoby zúčastněné na řízení dne 18. 9. 2014.

II.

Stručné shrnutí obsahu žaloby

[5] Žalobkyně ve své žalobě ze dne 7. 10. 2014, kterou nazvala žalobou o určení věcné příslušnosti v řízení o kladném kompetenčním sporu ohledně zrušení vysokoškolského diplomu a vysvědčení o státní zkoušce, uvádí, že jí dne 2. 10. 2014 doručila Kancelář ministra vnitra písemnost, v níž se Ministerstvo vnitra autoritativně označilo za nadřízený správní orgán ve věci již citovaného usnesení ze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, a to na základě odvolání osoby zúčastněné na řízení podanému proti tomuto usnesení, které bylo doručeno přímo tomuto ministerstvu. Ministerstvo vnitra jí z pozice nadřízeného správního orgánu v písemnosti požádalo nejen o zaslání příslušného správního spisu, ale i o to, aby až do vyřízení odvolání nekonala žádné úkony.

[6] Žalobkyně namítá, že uvedeným postupem Ministerstva vnitra došlo ke vzniku kladného kompetenčního sporu mezi orgánem samosprávy (vysokou školou rozhodující v samosprávné působnosti) a správním úřadem (Ministerstvem vnitra) podle § 97 odst. 1 s. ř. s. Podstatou tohoto kompetenčního sporu je podle ní skutečnost, že si Ministerstvo vnitra neoprávněně osobuje pravomoc rozhodnout v odvolacím řízení - ve věci zrušení vysokoškolského diplomu a vysvědčení o státní zkoušce - o odvolání osoby zúčastněné na řízení.

[7] Žalobkyně opírá svůj právní názor o následující argumenty, které jsou obsaženy v písemném vyhotovení žaloby.

[8] Podle § 6 odst. 1 zákona o vysokých školách patří do výlučné samosprávné působnosti vysoké školy uskutečňování studijních programů. Vydávání vysokoškolských diplomů (které je zakotveno v zákoně o vysokých školách) je stejně jako rušení vysokoškolských diplomů (kompetence vyplývá ze správního řádu) součástí uskutečňování

studijních programů podle již citovaného ustanovení § 6 odst. 1 zákona o vysokých školách, a proto patří do výlučné samosprávné působnosti vysoké školy. Z § 2 odst. 6 zákona o vysokých školách přitom vyplývá, že nikdo, kromě vysoké školy, nemá působnost v oblasti akademických titulů a nemůže vydávat osvědčení o získání akademického titulu, tj. vysokoškolský diplom. Tato ustanovení přitom dopadají podle § 95 odst. 1 zákona o vysokých školách i na státní školy, tedy i na Policejní akademii České republiky v Praze.

[9] Připuštěním ingerence Ministerstva vnitra (v podobě rozhodování o odvolání v odvolacím řízení) by se ve skutečnosti posuzování toho, zda byly, či nebyly splněny podmínky konkrétního studijního programu uskutečňovaného konkrétní vysokou školou, přesouvalo na zcela jiný orgán a tím by došlo k neoprávněnému zásahu do samosprávné působnosti vysoké školy. Ostatně i podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 66/2010 - 119, vydá-li rektor vysoké školy rozhodnutí v řízení, které podléhá správnímu řádu a zároveň se týká věci náležející podle § 6 zákona o vysokých školách do samosprávné působnosti vysoké školy, je v dané věci rozhodováno rektorem v první a jediné instanci (svěření dané věci do samosprávné působnosti vysoké školy je nutno považovat za implicitní výlukou dvojinstančního řízení). Ministerstvo vnitra proto nemá ze shora uvedených důvodů v této konkrétní věci žádnou pravomoc jednat a vydat rozhodnutí o odvolání osoby zúčastněné na řízení jako nadřízený správní orgán podle § 95 odst. 8 písm. j) zákona o vysokých školách.

[10] Z uvedených důvodů proto žalobkyně navrhuje v řízení o kompetenčním sporu vydání rozsudku, že příslušná vydat rozhodnutí o zrušení vysokoškolského diplomu a o vysvědčení o státní zkoušce je výlučně Policejní akademie České republiky v Praze.

[11] Žalobkyně posléze v rozšíření žaloby ze dne 15. 10. 2014 navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby připustil rozšíření žaloby, že se prohlašuje usnesení Ministerstva vnitra ze dne 13. 10. 2014, čj. MV-130264-11/KM-2014, kterým byla pozastavena vykonatelnost a jiné právní účinky usnesení Policejní akademie České republiky v Praze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, do doby vyřízení podání (odvolání) účastníka řízení Doc. JUDr. F. V., Ph.D., za nicotné.

III.

Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

[12] Žalované Ministerstvo vnitra ve svém písemném vyjádření ze dne 12. 11. 2014 nejprve poukazuje na podstatné úkony, které byly v průběhu řízení provedeny.

[13] Usnesením rektora Policejní akademie České republiky v Praze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, bylo rozhodnuto tak, že se zrušuje vysokoškolský diplom č. 340 ze dne 14. 6. 2004 a vysvědčení o státní zkoušce osoby zúčastněné na řízení, to vše s účinky ode dne vydání zrušovaného diplomu a vysvědčení, tedy ke dni 14. 6. 2004.

[14] Přestože v poučení o opravném prostředku proti zrušujícímu usnesení bylo uvedeno, že není odvolání přípustné, osoba zúčastněná na řízení odvolání podala. Toto odvolání bylo doručeno žalovanému dne 29. 9. 2014.

[15] Dopisem ze dne 30. 9. 2014 požádal žalovaný jako nadřízený správní orgán žalobkyni o zaslání příslušného spisového materiálu a následně dopisem ze dne 7. 10. 2014 vyrozuměl zástupce osoby zúčastněné na řízení o přijetí odvolání a zároveň jej poučil o právech a povinnostech účastníka řízení.

[16] Na žádost žalovaného o zaslání spisu bylo žalobkyní reagováno dopisem ze dne 7. 10. 2014. Spisový materiál nebyl poskytnut s odůvodněním, že usnesení bylo vydáno ve výlučné samosprávné působnosti vysoké školy s tím, že rektorem je v dané věci rozhodováno v první a jediné instanci (svěření dané věci do samosprávné působnosti vysoké školy je implicitní výlukou dvojinstančního řízení).

[17] Žalovaný vyslovil s tímto právním názorem nesouhlas a opakovaně požádal o předání spisového materiálu (dopisem ze dne 13. 10. 2014) a zároveň žalobkyni zaslal usnesení ze dne 13. 10. 2014, čj. MV-130264-11/KM-2014, kterým podle § 95 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), pozastavil vykonatelnost a jiné právní účinky předmětného usnesení do doby vyřízení podání (odvolání) osoby zúčastněné na řízení.

[18] Žalobkyně pak dopisem ze dne 15. 10. 2014 setrvala na svém právním názoru, že žalovaný nemá pravomoc v dané věci jednat a vydat rozhodnutí. Zároveň bylo žalovanému sděleno, že v dané věci byla podána kompetenční žaloba u Nejvyššího správního soudu a o vyslovení nicotnosti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 13. 10. 2014, čj. MV 130264-11/KM-2014.

[19] Stranou kompetenčního sporu je vždy orgán územní, zájmové nebo profesní samosprávy a nikoliv územní samosprávný celek či profesní komora sama. Žalovaný je toho názoru, že označení žalobkyně jako strany sporu je chybné, neboť jako strana kompetenčního sporu je uvedena Policejní akademie České republiky v Praze a nikoliv příslušný orgán (rektor) ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvedený v § 7 zákona o vysokých školách.

[20] Žalovaný především vyslovuje pochybnost, zda lze žalobkyni označit ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako orgán územní, zájmové nebo profesní samosprávy z následujících důvodů.

[21] Subjekt veřejné samosprávy musí mít vždy právní subjektivitu. Vedle právní subjektivity je významným prvkem možnost regulovat svými předpisy chování subjektů podrobených zájmové samosprávě. Každá zájmová samospráva by měla stát také na vlastním ekonomickém základu, tzv. hospodařit s vlastním majetkem získaným, např. z členských příspěvků, ze školného apod. V případě žalobkyně zřejmě nelze hovořit o zájmové samosprávě, když jí zákon o vysokých školách nepřiznal právní subjektivitu a zřídil ji jako organizační složku státu (pojmovým znakem samosprávy je především to, že se jedná o korporaci oddělenou od státu, což žalobkyně nesplňuje).

[22] Z formálního hlediska tedy jde o spor dvou organizačních složek státu navzájem a nikoliv o kompetenční spor podle § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tomuto názoru svědčí i to, že podle § 95 odst. 8 písm. j) zákona o vysokých školách žalovaný vůči policejním vysokým školám „plní úkoly nadřízeného správního orgánu ve správním řízení“. Mezi oběma stranami se proto zjevně jedná o vztah nadřízenosti a podřízenosti ve smyslu § 178 správního řádu. Podřízený správní orgán, kterým je v tomto případě žalobkyně, je pak povinen respektovat právní názor nadřízeného správního orgánu.

[23] Podle § 97 odst. 2 s. ř. s. je kladným kompetenčním konfliktem spor, ve kterém si správní orgány osobují pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem.

[24] Žalovaný v této souvislosti především namítá, že v dané věci se o takový případ nejedná, neboť žalobkyně brojí jen proti tomu, aby v dané věci jako nadřízený orgán rozhodoval žalovaný. Nejedná se tedy o případ, kdy si jeden správní orgán osobuje pravomoc vydat rozhodnutí a současně popírá, že tuto pravomoc v téže věci má jiný správní orgán.

[25] Vzhledem k tomu, že zákon o vysokých školách nic nestanoví o autonomní působnosti žalobkyně v tomto případě a samosprávnou působnost nelze dovodit ani z § 6 odst. 1 písm. c) zákona o vysokých školách, lze usnesení ze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, přezkoumat v řízení dvojinstančním (nejde o implicitní výlukou z dvojinstančního řízení). Je tomu tak i proto, že soudní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 7 As 66/2010) není v této věci přílehlavé, neboť se jedná o případ zcela odlišný (rozhodnutí rektora ve věci návrhu na jmenování děkana fakulty).

[26] Zákon o vysokých školách ani žádný jiný právní předpis navíc nezakládá žádnou pravomoc žalobkyně rozhodnout o zrušení vysokoškolského diplomu a vysvědčení o státní zkoušce. Každé správní rozhodnutí musí vycházet z příslušného předpisu hmotného práva. Skutečnost, že žalobkyně postupovala při vydání správního rozhodnutí podle § 156 odst. 2 správního řádu, však ještě nezaložila tomuto správnímu orgánu pravomoc ve věci jednat a rozhodnout.

[27] Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud, dospěje-li k závěru, že nejsou dány důvody pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozhodl tak, že nadřízeným správním orgánem příslušným rozhodnout o odvolání osoby zúčastněné na řízení ze dne 29. 9. 2014, které bylo podáno proti usnesení rektora ze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, je Ministerstvo vnitra a nicotnost usnesení Ministerstva vnitra ze dne 13. 10. 2014, čj. MV-130264-11/KM-2014, se nevyslovuje. Pro případ, že Nejvyšší správní soud shledá implicitní výlukou dvojinstančního řízení, navrhuje žalovaný, aby Nejvyšší správní soud s ohledem na nedostatek pravomoci žalobkyně ke zrušení vysokoškolského diplomu a vysvědčení o státní zkoušce vyslovil, že usnesení rektora Policejní akademie České republiky v Praze ze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, je nicotné.

Stručné shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[28] Osoba zúčastněná na řízení se v písemném vyjádření ze dne 24. 11. 2014, vypracovaném k podané kompetenční žalobě, nejprve zabývá procesní historií celého případu zhruba v tom rozsahu, jak to učinil žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 11. 2014.

[29] Především nesouhlasí s tvrzením žalobkyně spočívajícím v tom, že vysokoškolský diplom je osvědčením podle § 154 správního řádu a proto se na něj vztahuje postup podle § 156 odst. 2 správního řádu, že „rušení“ vysokoškolských diplomů náleží do samosprávné působnosti vysoké školy a proto není žalovaný oprávněn jednat a rozhodnout jako nadřízený správní orgán (absenci pravomoci žalobkyně dovozuje z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 66/2010 - 119).

[30] Vysokoškolský diplom není a nemůže být osvědčením, a proto na něj nelze aplikovat postup podle § 156 odst. 2 správního řádu z důvodů, které jsou blíže rozvedeny v odvolání ze dne 29. 9. 2014 adresovaném Ministerstvu vnitra i ve správní žalobě adresované Městskému soudu v Praze (vedena pod sp. zn. 5 A 191/2014).

[31] Nelze také souhlasit s tvrzením žalobkyně, že pokud je součástí předmětného uskutečňování studijních programů i vydávání diplomů, je zde implikována i možnost takto vydané diplomy rušit. To však z § 6 zákona o vysokých školách explicitně nevyplývá. Správní orgány jsou věcně příslušné jednat a rozhodovat jen o věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona (§ 10 správního řádu). Neexistuje-li tedy hmotněprávní základ pro zrušení vysokoškolského diplomu a vysvědčení o státní zkoušce, není dána u žalobkyně ani věcná příslušnost k vedení řízení, jehož výsledkem bylo právě usnesení rektora Policejní akademie České republiky v Praze ze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14. § 156 odst. 2 správního řádu není hmotněprávním ustanovením, které by zakládalo věcnou příslušnost k uvedenému postupu.

[32] Pochybný je i argument žalobkyně, že pokud rektor vysoké školy vydá rozhodnutí, které podléhá správnímu řádu a které se zároveň týká věci náležející do samostatné působnosti vysoké školy, je v dané věci rozhodováno rektorem v první a jediné instanci, neboť svěřením této věci do samostatné působnosti vysoké školy je nutno považovat za implicitní výlukou dvojinstančního řízení. Dovolává-li se proto žalobkyně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 66/2010 - 119, v němž je mimo jiné v odst. 74 uvedeno (...) *„Ustavování akademických orgánů fakulty i celé vysoké školy je tedy považováno za ryze samosprávnou záležitost vysoké školy, přičemž jen výjimečně (u jmenování rektora prezidentem republiky, zákon toto pravidlo prolamuje) (...) Intencí zákona tedy rozhodně není přesunout rozhodování o tom, kdo bude děkanem fakulty, mimo rámec samosprávných orgánů vysoké školy, do působnosti ministerstva školství. Uvedenou okolnost je nutno považovat za implicitní výlukou dvojinstančnosti řízení ve věci jmenování děkana“*, musí vzít v úvahu, že tento judikát se týká pouze implicitní výluky a okolností pro její aplikaci v případě volby děkana fakulty, což je navíc zákonem výslovně zakotvená pravomoc. Otázka aplikace principu vyloučení dvojinstančnosti řízení v citovaném judikátu spočívá na zcela jiných premisách, než tvrdí žalobkyně, tj. tvrzené automatické aplikaci principu v případě rozhodování děkana podle správního řádu a v samostatné působnosti.

[33] Žalobkyně navíc ruší veřejná subjektivní práva osoby zúčastněné na řízení usnesením, ačkoliv by se tak mělo dít, s ohledem na povahu aktu, zřejmě formou rozhodnutí.

[34] Osoba zúčastněná na řízení proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud žalobu ze dne 7. 10. 2014, ve znění jejího rozšíření ze dne 15. 10. 2014, zamítl a vyslovil, že usnesení rektora Policejní akademie České republiky v Praze ze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, je nicotné. Jestliže by tento návrh neshledal důvodným, nechť rozhodne, že se osoba zúčastněná na řízení může proti citovanému usnesení odvolat k nadřízenému správnímu orgánu, kterým je Ministerstvo vnitra.

V.

Existence kompetenčního sporu

[35] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda se v této věci vůbec jedná o kompetenční spor ve smyslu § 97 a násl. s. ř. s., neboť jen v případě kladné odpovědi na tuto otázku je žaloba přípustná.

[36] Smyslem kompetenčního sporu podle citovaných ustanovení soudního řádu správního a řízení o něm je určit, který orgán je příslušný řízení vést a vydat v konkrétní věci i rozhodnutí. Podstatou tohoto sporu je pak spor mezi orgány veřejné správy navzájem, výslovně uvedenými v § 97 odst. 1 s. ř. s., o pravomoc a o určení věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí o týchž právech nebo povinnostech stejných osob v rámci uvedené správy. Kompetenční spor má přitom jednak stránku formální (§ 97 odst. 1 s. ř. s.) a jednak materiální (§ 97 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Formální stránka vychází z toho, že takový spor musí vzniknout mezi přesně vymezeným okruhem orgánů a materiální stránku tvoří spor o pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem. Oba uvedené pojmové znaky musí být splněny současně a jde tak o jednotu formálních a materiálních znaků kompetenčních sporů. Není-li tomu tak, nejde vůbec o kompetenční spor ve smyslu soudního řádu správního.

[37] Kompetenční spor je vymezen i třemi na sebe navazujícími prvky (předpoklady). Za prvé zde musí být vedeno řízení, v němž se rozhoduje o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob. Za druhé, dva správní orgány si buď osobují pravomoc o věci rozhodnout (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem-kladný kompetenční spor) nebo naopak popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí o věci (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem-záporný kompetenční spor). Za třetí těmito správními orgány musí být subjekty vymezené v § 97 odst. 1 s. ř. s., a to pouze v tam uvedených kombinacích (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, čj. Komp 3/2012 - 3, dostupné na www.nssoud.cz).

[38] Žalobu je potom oprávněn podat správní orgán, jež si v kladném kompetenčním sporu (§ 97 odst. 2 s. ř. s.) osobuje pravomoc o věci vydat rozhodnutí a současně přitom popírá pravomoc správního orgánu, který v téže věci vede řízení nebo o týchž právech

nebo povinnostech již rozhodl [§ 98 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], nebo správní orgán, jež v záporném kompetenčním sporu (§ 97 odst. 3 s. ř. s.) popírá svou pravomoc o věci vést řízení a rozhodovat a tvrdí, že tato pravomoc náleží jinému správnímu orgánu, který svou pravomoc popřel [§ 98 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[39] V nyní posuzovaném případě podala kompetenční žalobu Policejní akademie České republiky v Praze, která v této žalobě namítá vznik kladného kompetenčního sporu ve smyslu § 97 odst. 1 písm. a) s. ř. s., mezi ní jako orgánem samosprávy (státní vysokou školou rozhodující v samosprávné působnosti) a správním úřadem (Ministerstvem vnitra), jež vyvstal o pravomoc žalovaného Ministerstva vnitra rozhodnout o odvolání osoby zúčastněné na řízení ze dne 29. 9. 2014 proti usnesení rektora Policejní akademie České republiky v Praze ze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, jímž byl zrušen vysokoškolský diplom a vysvědčení o státní zkoušce osoby zúčastněné na řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu.

[40] Nejvyšší správní soud má za to, že v posuzované věci nejde o kladný kompetenční spor ve smyslu § 97 odst. 2 s. ř. s., jak tvrdí žalobkyně ve své žalobě.

[41] Podle § 97 odst. 2 s. ř. s. je kladným kompetenčním sporem spor, ve kterém si správní orgány osobují pravomoc vydat rozhodnutí o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem.

[42] Žalobkyně ve své žalobě však brojí jen proti tomu, aby v dané věci rozhodoval o odvolání osoby zúčastněné na řízení ze dne 29. 9. 2014 žalovaný jako nadřízený správní orgán, resp. jen zpochybňuje z důvodů uvedených ve své žalobě kompetenci žalovaného Ministerstva vnitra rozhodnout o odvolání ze dne 29. 9. 2014 proti již zmíněnému usnesení rektora Policejní akademie České republiky v Praze ze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, aniž ovšem tvrdí, že má sama tuto kompetenci.

[43] Nejvyšší správní soud má z uvedeného za to, že v posuzované věci především chybí nejpodstatnější znak kompetenčního sporu, který spočívá v tom, že si dva správní orgány buď osobují pravomoc o věci rozhodnout (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem) nebo, že ji odmítají. Spor je tak ve skutečnosti veden jen o tom, zda je proti citovanému usnesení rektora Policejní akademie České republiky přípustné odvolání či nikoliv, když v poučení je uvedeno, že tomu tak není. To ovšem není kompetenční spor.

[44] S ohledem na shora uvedené již nebylo třeba, aby Nejvyšší správní soud posuzoval i otázku, zda lze v této věci rozhodující instituci (orgán) považovat pro účely § 97 odst. 1 s. ř. s. za orgán způsobilý být stranou tvrzeného kompetenčního sporu.

[45] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že se v dané věci z výše uvedených důvodů nejedná o kompetenční spor. Kompetenční žaloba je tudíž na základě § 99 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Proto ji Nejvyšší správní soud odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Rozhodl přitom bez jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*).

[46] K ostatním tvrzením a argumentům účastníků řízení a osoby zúčastněné na řízení se Nejvyšší správní soud nemůže vyjádřit. V situaci, kdy dospěl k závěru, že v dané věci neexistuje kompetenční spor, a nejsou tedy splněny podmínky řízení o kompetenční žalobě, se nelze zabývat věcnou stránkou žaloby, tj. samotným předmětem řízení. Z tohoto důvodu se nemůže Nejvyšší správní soud zabývat ani žalobním návrhem na prohlášení nicotnosti usnesení žalovaného ze dne 13. 10. 2014, čj. MV-130264-11/KM-2014, o pozastavení vykonatelnosti a jiných právních účinků zmíněného usnesení rektora Policejní akademie České republiky v Praze ze dne 16. 9. 2014, čj. PA-03399/14, do doby vyřízení podání účastníka řízení. Podmínkou vyslovení nicotnosti rozhodnutí je především to, že kompetenční žaloba není odmítnuta (§ 100 odst. 2 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

[47] Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení, a to v souladu s § 101 s. ř. s. Podle něj nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kompetenční žalobě.

[48] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí žádné nevznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. a contrario). Je tomu tak proto, že jí soud neuložil splnění povinnosti, při kterém by jí náklady vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu